

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 66.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392451088/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

grå Munke, men om Anton og ham selv og deres Lege; atter sad han i den mørke Stue, hørte Røkken snurre og Uret dikke, legede med Cigarkasserne — nu altid Handelsskib, for det var dog det, Anton til sin Dødsdag helst havde leget — tittede mellem Urtepotterne ude i de høstlige Enge, hvor Tågerne sejlede, og hørte Birtes ru Stemme fortælle om Anton og Kaffe imellem hinanden, uden at det nu gjorde ham noget. Han havde lært at forstå Birtes Sorg.

Han mærkede med Tilfredshed, at nu hændte det ham aldrig mer at glemme Anton, mens der dog samtidig kom en vis mørk, sørgmodig Ro i hans Sind.

Han så imidlertid nok, at Moder ikke syntes om de Besøg, og en Aften, da han var kommet hjem og havde gemt sig bag den store Lænestol for ret at fordybe sig i Sorgen over Alf og Anton, hørte han Moder og Fader tale om det; de vidste ikke, han var i Stuen.

Moder sad henne ved Vinduet, og det var hende, som begyndte.

«Jørgen,» sagde hun, «vi må se at få Tue i Skole.»

Fader gik op og ned ad Gulvet, nu standsede han.

«I Skole, Elisabet — hvorfor det? Han er jo kun ti År — lad ham dog være fri for det en Stund endnu.»

«Han må lære noget,» sagde Moder.

«Lære,» brummede Fader, «du og Regitze læser jo med ham — tror du egentlig, Mester Linné kan gøre det bedre? Nej, han har såmænd meget bedre af at køre på Landet med mig end af at sidde i en Skolestue — lad ham først lære selv at tænke, så kan han endda siden lære, hvad andre har tænkt.»

Moder kniplede lidt i Tavshed, så sagde hun:

«Jeg er bange for at lade ham gå så alene, nu også Anton er død — han må ud og have Legekammerater — det kan ikke gå, Jørgen, du ser jo,